

Біла пір'інка

Василь Сухомлинський

На солом'яній стрісі сиділа зграйка горобців. Вони заклопотано цвірінчали про свої гороб'ячі справи.

Аж тут прилетів до них чужий — невідомий їм, не бачений ще на солом'яній стрісі. Був він якийсь не схожий на інших горобців.

Маленька голівка набундючена, шия коротенька, дзьобик вередливий.

Та найголовніше — біла пір'інка в хвості. Серед сірого пір'я вона виділялась особливо яскраво.

— Дивіться, дивіться, — зацвірінчали всі,— до нас прилетів небачений Горобець з білою пір'інкою в хвості.

Злетілися цікаві з сусідніх стріх, сіли біля горобця з білою пір'інкою та й питають:

— Звідкіля ти прилетів?

— Із-за моря... — відповідає Горобець з білою пір'інкою в хвості.

Тим часом кожному хотілося ближче сісти, щоб добре його роздивитися.

Кілька разів горобчики доторкнулись дзьобиками до білої пір'інки. Хтось найцікавіший смикнув її, і вона випала, а вітер підхопив та й поніс далеко-далеко.

І горобець перестав бути незвичайним. Зробився такий же сірий, як і всі, що народилися й вирости в солом'яних стріхах. І голівка стала така сама, й шийка, і дзьобик.

Зацвірінчав чужий — і всі аж дзьобики порозкривали від здивування.

— Так це ж звичайний, домашній горобець! — зацвірінчали. — А ми, дурні, повірили білій пір'їні.